

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **M. A. S. M.**, narozen X,
státní příslušnost X,
bytem v ČR: X,
zastoupen Mgr. Petrem Mertou, advokátem,
sídlem Jičínská 1346/6, 130 00 Praha 3 – Vinohrady,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2023, č. j. MV-63144-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 28. 6. 2023, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2023, č. j. MV-63144-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

4/SO-2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítla žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 14. 2. 2023, č. j. OAM-58257-19/ZM-2022 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a toto potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podaná dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v době platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia neplnil účel pobytu.

II.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal, že k odejmutí povolení nemělo dojít automaticky, ale správní orgány měly posoudit, zda bylo odejmutí povolení skutečně nezbytné a přiměřené, a měly zdůvodnit, proč nebylo možné ponechat povolení platným. Takový postup vyplývá z čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „*směrnice*“) a správní orgány takto měly postupovat, i kdyby zákon o pobytu cizinců takový postup neumožňoval. V takovém případě totiž správní orgány měly přímo aplikovat směrnici. Postup správních orgánů, jehož se žalobce dovolával, rovněž odpovídal rozhodovací praxi soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014-97), z níž plyne, že ne každé neplnění účelu pobytu automaticky představuje závažnou překážku pro změnu účelu pobytu či prodloužení povolení k pobytu cizince. Postupem správních orgánů tak došlo k zásahu do žalobcova práva na spravedlivý proces.
4. Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně neposoudil přiměřenost dopadů prvostupňového rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života; žalovaná sice ano, ale její závěry byly nesprávné a neodpovídaly skutkovému stavu. Předně bylo podle žalobce povinností správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na základě čl. 21 odst. 7 směrnice. O nutnosti zohlednit přiměřenost napadeného a prvostupňového rozhodnutí svědčí rovněž argument *a maiori ad minus*. Zákon o pobytu cizinců totiž vyžaduje posouzení přiměřenosti v těch případech, kdy určitou situaci cizinec sám svým jednáním způsobil a mohl ji tedy ve většině zákonem uvedených případů (v § 37) sám ovlivnit. Tím spíše musí být posuzována přiměřenost rozhodnutí také v případech, kdy je nesplnění některé z podmínek pro vydání zaměstnanecké karty zcela mimo zavinění či možnost jakéhokoli ovlivnění ze strany cizince, tedy v případě, kdy z pohledu žalobce zcela absentuje jakékoli jeho pochybení. V opačném případě by byli zvýhodňováni ti cizinci, kteří svým jednáním způsobí nesplnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty oproti těm, kteří takové jednání sami nezpůsobili, a jejich práva by tedy měla být o to více chráněna. Nutnost posouzení přiměřenosti rozhodnutí konečně vyplývá i z ústavních předpisů (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalobce v průběhu správního řízení namítal, že a proč jsou pro něj napadené a prvostupňové rozhodnutí nepřiměřená. Žalobce, původem z Indie, tedy země velmi vzdálené od České republiky, pobýval v České republice spolu s přáteli, delší dobu zde studoval, čímž si zde vytvořil sociální a společenské zázemí, a rád by zde

také pracoval. Ač má žalobce velkou část rodiny v Indii, velkou část společenských vazeb má vytvořenu právě v České republice. Z tohoto zázemí má být žalobce prakticky vytržen a vystěhován zpět do země svého původu (kde sice bude moci opět žádat o nové vydání zaměstnanecké karty, avšak již s mnohem většími a zcela nepřiměřenými náklady, zejména za cestování). Postup správního orgánu prvního stupně, který zcela zásadně zasáhl do práva na soukromý život žalobce, který si v České republice vytvářel sociální a společenské kontakty a pomáhal budovat zdejší ekonomiku, byl veden zcela bez ohledu na bezúhonnost a absenci porušení jakékoliv povinnosti žalobcem. Pokud bude žalobce povinen opustit území České republiky a nebude oprávněn vykonávat v České republice práci, jeví se jako velmi pravděpodobné, že se jeho rodina, stejně jako on, dostane s ohledem na celkovou výši příjmů rodiny do existenčních problémů. K tomu se žalovaná nijak nevyjádřila. Žalobce nesouhlasil, že v České republice žije po nikoliv dlouhou dobu, neboť zde žije prakticky po celou dobu svého produktivního života. Žalobce byl fakticky postihován za zdravotní obtíže, které nezavinil. Z pohledu státu chyběl zájem na vydání napadeného rozhodnutí a změně účelu pobytového oprávnění žalobce. Správní orgán prvního stupně naopak měl přihlídnout k zájmu státu s ohledem na současnou situaci na trhu práce, kde je nedostatek pracovních sil zejména ve zpracovatelském průmyslu, kde žalobce hodlal pracovat. Zájem na zachování soukromého a rodinného života žalobce tak předčí zájem státu na nevydání zaměstnanecké karty.

5. Dále žalobce namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy stran neplnění účelu předchozího pobytu žalobcem. Správní orgán prvního stupně totiž prokázal neplnění účelu pobytu pouze po období zkoušek, nikoliv po období studia a prázdnin. Nesprávně tedy posoudil otázku neplnění účelu pobytu, když v rámci řízení prokázal neplnění účelu pobytu pouze v minoritní části daného období, a nikoli po zásadní studijní období/dobu pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Minimálně v létě roku 2022 žalobce účel pobytu nepochybně plnil. Na plnění účelu pobytu přitom bylo třeba nahlížet komplexně a zohlednit i předchozí plnění účelu pobytu na základě vízového pobytového oprávnění, kdy se účel tohoto pobytu shoduje s následným účelem dlouhodobého pobytu. Správní orgány nepostupovaly dle zákona, když odmítly zohlednit pobyt žalobce jako celek, včetně všech okolností pobytu, a zohlednily pouze dílčí část, která nebyla ze závažných důvodů plněna a k ostatním tvrzením odmítla žalovaná přihlídnout. Před vznikem závažných důvodů, pro něž žalobce nemohl účel pobytu plnit, účel pobytu plnil. Stran neplnění účelu pobytu ve zkouškovém období v letním semestru roku 2022 žalobce uvedl, že mu v plnění účelu pobytu bránil lékařský zákrok spočívající v operaci pravého lokte. Smyslem zkoumání „závažných důvodů“ dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zamezení situace, kdy by cizinec ztratil možnost získat nové pobytové oprávnění, ačkoliv mu plnění účelu předchozího pobytu znemožnily vážné okolnosti, takže lpění na nepřetržitém plnění účelu předchozího pobytu by se jevílo jako nepřiměřeně tvrdé. Žalobce v březnu roku 2022 podstoupil v Indii operaci tenisového lokte a dle lékařského doporučení měl dodržovat klid do poloviny května téhož roku, kdy již probíhalo zkouškové období. Žalobce nebyl schopen dohnat zmeškanou část semestru. Následně, když si byl vědom, že ve studiu již nebude moci z důvodu své absence po část proběhlého semestru pokračovat, požádal o změnu účelu pobytu. Takový postup byl v souladu s rozhodovací praxí správních soudů, kdy žalobce vzniklou situaci řešil v zásadě obratem v návaznosti na zjištěné skutečnosti. Žalobce tedy měl závažné důvody, pro něž po přechodnou dobu neplnil účel pobytu, a pouze pro absenci výzvy či prostého upozornění na zamýšlený výsledek správního řízení je

správnímu orgánu prvního stupně nedoložil. Žalovaná měla zohlednit žalobcova odvolací tvrzení, k nimž odmítla vzhledem ke koncentraci správního řízení přihlédnout.

6. Závěrem žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 25. 7. 2023 (doručeném soudu 26. 7. 2023) navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Podle názoru žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Napadené rozhodnutí mělo všechny zákonné náležitosti, bylo vydáno po řádně proběhnuvším správním řízení a nedošlo k porušení základních zásad správního řízení. Důvod pro zamítnutí žalobcovy žádosti byl dán, neboť žalobce při pobytu v ČR neplnil účel, pro nějž mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. V podrobnostech žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV.

Průběh řízení

9. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 31. 5. 2023 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 28. 6. 2023.
10. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž se napadeným rozhodnutím cítí být dotčen na svých právech), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
11. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádný z účastníků s takovým postupem nevyslovil nesouhlas (žalobce se nevyjádřil k výzvě soudu ze dne 29. 6. 2023, doručené mu dne 3. 7. 2023, a žalovaná s rozhodnutím věci bez jednání souhlasila výslovně ve svém podání ze dne 30. 6. 2023).

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov.

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Soud žádné takové vady neshledal.

13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení ani žádné konkrétní důkazní návrhy, které by se týkaly věci samé a které by šly nad rámec správního spisu, neučinili. Žalobcem k žalobě přiložené listiny souvisely pouze s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.
16. Dne 24. 8. 2022 žalobce podal u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty, ve které označil jako zaměstnavatele DU-MI CZ s. r. o. a pracovní zařazení jako montážní dělník mechanických zařízení s místem výkonu práce Rozvojová zóna 555, Janovice nad Úhlavou. Ve své žádosti žalobce rovněž uvedl, že je svobodný a že jeho předchozí pobyt na území ČR delší než 3 měsíce byl povolen od 4. 4. 2022 do 23. 2. 2023 na účelem studia.
17. Dne 21. 9. 2022 správní orgán prvního stupně požádal Slezskou univerzitu v Opavě (dále též jen „univerzita“) o sdělení informací týkajících se studia žalobce. Ze sdělení univerzity ze dne 22. 9. 2022 vyplývá, že žalobce byl studentem 2. ročníku prezenčního studia studijního programu Economics and Management v akademickém roce 2021/2022 na Obchodně podnikatelské fakultě v Karvině, ovšem že si neplnil řádně své studijní povinnosti, když v akademickém roce 2021/2022 získal 0 kreditů (nesplnil žádný předmět) a v září byl s žalobcem započat proces ukončení studia. K doplňujícímu dotazu správní orgán prvního stupně obdržel úplný výpis zapsaných předmětů vztahující se k osobě žalobce, z něhož vyplývá, že zatímco v obdobích „zima 2020“ a „léto 2021“ žalobce získal 81 kreditů, tak v obdobích „zima 2021“ a „léto 2022“ nezískal kredit žádný, když se přihlásil pouze k jediné zkoušce, a to dne 19. 1. 2022, kterou nesložil.
18. Součástí správního spisu (pořízeno dne 29. 11. 2022 ze spisu č. j. OAM-14674/DV-2020) je záznam pohovoru s žalobcem, coby žadatelem o dlouhodobé vízum za účelem studia, který byl proveden na Zastupitelském úřadě v Dillí dne 10. 12. 2020. V něm žalobce uvedl, že již na Slezské univerzitě v Opavě studuje 1. semestr, a to formou online výuky, dále že jej během studia bude sponzorovat jeho otec, který pracuje jako řidič v Saudské Arábii, a že jeho rodina má dostatek financí. K dotazu, zda má nějaké kamarády v Evropě, uvedl, že nikoli, jen že zná nějaké zahraniční spolužáky z online hodin. Z přílohy k zápisu, ručně psané písemnosti opatřené jménem a podpisem žalobce, vyplývá, že žalobce ukončil studium v Indii v roce 2015, v letech 2016 a 2017 pracoval v Saudské Arábii jako účetní a v letech 2017 až 2020 v Indii jako obchodní zástupce. Ve správním spisu je též potvrzení o přijetí žalobce ke studiu vystavené Slezskou univerzitou v Opavě dne 4. 11. 2020, dle kterého byl žalobce přijat do studijního programu *Economics and Management/Business Economics and Management*, se standardní dobou studia 4 semestry, přepokládaná doba pobytu studenta na území od 4. 1. 2021 do 28. 2. 2023.
19. Dne 5. 12. 2022 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, v rámci kterého se mj. uvádí, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce v době platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu vydaného za účelem studia neplní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

účel svého pobytu, a to konkrétně od zimního semestru roku 2021. Žalobce byl rovněž poučen o zrušení platnosti povolení k pobytu, ledaže by žalobce prokázal, že se jednalo o neplnění účelu pobytu pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Žalobce byl dále poučen o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 13. 12. 2022 se zmocněná zástupkyně žalobce seznámila s podklady pro rozhodnutí, přičemž doložila potvrzení o studiu žalobce na univerzitě, elektronicky vygenerované s datem 12. 8. 2022. Žalobce se poté již dále nevyjádřil.

20. Dne 14. 2. 2023 správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým předmětnou žádost žalobce zamítl a zaměstnaneckou kartu žalobci nevydal z důvodu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neplnil v době platnosti povolení dlouhodobého pobytu účel, pro který bylo vydáno. Správní orgán prvního stupně měl za prokázané, že žalobce v akademickém roce 2021/2022 neplnil řádně své studijní povinnosti, tedy po celé období od 4. 4. 2022 (datum převzetí biometrického dokladu) do 24. 8. 2022 (den podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty) neplnil účel svého dlouhodobého pobytu.
21. Žalobce prvostupňové rozhodnutí napadl odvoláním ze dne 15. 3. 2023, v němž namítal zejména (i) nesprávné posouzení období neplnění účelu pobytu, (ii) neplnění účelu pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu, (iii) absenci výzvy správního orgánu o riziku neplnění účelu pobytu, (iv) porušení práva žalobce na přezkum přiměřenosti rozhodnutí, a (v) rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou přiměřenosti. K odvolání žalobce přiložil, kromě plné moci svého právního zástupce, lékařská potvrzení na jméno žalobce ze dne 21. 2. 2022, 4. 3. 2022 a 10. 3. 2022 a dále letenku na jméno žalobce na trase Praha – Dubai ze dne 4. 2. 2022.
22. O odvolání žalobce žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve podrobně a přehledně zrekapitulovala průběh správního řízení a obsah správního spisu a rovněž uvedla relevantní právní úpravu a právní závěry soudní judikatury, které žalovaná aplikovala při přezkoumání zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, resp. důvodnosti odvolacích námitek. Žalovaná se poté ztotožnila se správním orgánem prvního stupně v tom, že žalobce neplnil před podáním předmětné žádosti o vydání zaměstnanecké karty účel dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, čímž byl naplněn zákonný důvod pro zamítnutí žádosti dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná souhlasila se správním orgánem prvního stupně, že v řízení bylo prokázano, že žalobce si v akademickém roce 2021/2022 neplnil své studentské povinnosti, když nedosahoval žádných studijních výsledků, neboť se na zkoušky a zápochty ani nepřihlásil. Účel k pobytu musí cizinec fakticky naplňovat, nestačí být jen formálně zapsán ke studiu. K nově tvrzeným skutečnostem o závažném důvodu, pro který žalobce nemohl plnit účel pobytu, tj. zdravotní indispozice z důvodu operace „tenisového lokte“ a následného klidového režimu, žalovaná uvedla, že k nim nepřihlédla z důvodu zásady koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by nemohl svou zdravotní indispozici a důkazy ji potvrzující tvrdit a doložit v rámci prvostupňového řízení. K námitce absence výzvy k prokázání závažných důvodů neplnění účelu pobytu žalovaná upozornila na výzvu k seznámení s podklady pro rozhodnutí, která byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 8. 12. 2022 a ve které byl žalobce na neplnění účelu povolení k pobytu upozorněn, včetně možnosti prokázat, že by se v jeho případě jednalo o neplnění účelu pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti do soukromého a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rodinného života žalovaná provedla hodnocení se závěrem, že neudělení zaměstnanecké karty nepřiměřeným způsobem nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce, neboť mu není žádným způsobem znemožněno realizovat jeho rodinný a soukromý život.

23. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil předmětnou žalobou. Ačkoli je žalobní argumentace poměrně obsáhlá, tak co do podstaty ji lze zjednodušit na následující dva základní okruhy žalobních námitek: (i) namítaná pochybení v souvislosti s posouzením naplnění důvodu pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v podobě neplnění účelu pobytu; a (ii) namítané nedostatečné a nesprávné posouzení otázky přiměřenosti dopadů napadených správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
24. Ve vztahu k prvnímu okruhu žalobních námitek soud nejprve uvádí, že v posuzovaném případě je relevantním zákonným ustanovením § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého zejména platí, že: *Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*
25. K výše zvýrazněnému důvodu, pro který nelze nové povolení k pobytu udělit (případně pro který má být stávající povolení k pobytu zrušeno, resp. dobu platnosti povolení nelze prodloužit – srov. např. § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, resp. § 35 odst. 3 téhož zákona), existuje bohatá soudní judikatura. Lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25, v němž kasační soud shrnul relevantní judikaturní východiska následovně:

„[11] Zákon o pobytu cizinců tedy vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat; v opačném případě je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit (rozsudky NSS z 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, bod 21). Výjimkou jsou individuální situace, kdy cizinec objektivně (a ze závažných důvodů) po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže.

[12] Plnění účelu je třeba rozumět faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Jinými slovy, je-li účelem dlouhodobého pobytu například podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek NSS z 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69).

[13] Výjimku spočívající v neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu je možné považovat za korektiv jinak velmi striktní a formální právní úpravy (rozsudek NSS z 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, bod 18). V jeho rámci je možné přihlídnout k tíživým situacím, v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území ČR ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Příkladem takové situace může být nástup žadatelky na mateřskou dovolenou (rozsudek NSS z 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37, bod 29) či přerušování faktického výkonu podnikatelské činnosti z důvodu péče o nezletilé dítě

(rozsudek NSS z 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015-44, a rozsudek NSS č. j. 5 Azs 277/2022-37, body 25 a 26).

[14] Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že aby bylo možné konstatovat naplnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být činnost (např. podnikatelská) v období povoleného pobytu vykonávána alespoň převážně (rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69; rozsudek Městského soudu v Praze z 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, č. 2951/2014 Sb. NSS; či rozsudek NSS z 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, bod 11). Posouzení naplnění podmínky plnění účelu pobytu je třeba hodnotit ve vztahu k období, ke kterému byl pobyt na základě poslední žádosti povolen, a nikoliv v poměru k celkové době pobytu cizince na území České republiky. Předchozí dlouhodobý pobyt na území je relevantní pro posouzení, zda by dopad rozhodnutí o neprodloužení povolení byl přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince (rozsudek NSS č. j. 6 Azs 11/2019-36, bod 22).“

26. Již v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, bod 20, Nejvyšší správní soud akcentoval následující: „[...] U případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutečnění studia a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.“
27. V nyní projednávané věci žalobce nesporoval zjištění správních orgánů, že před podáním předmětné žádosti o vydání zaměstnanecké karty neplnil účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, když řádně neplnil své studijní povinnosti na Slezské univerzitě v Opavě, Obchodně podnikatelské fakultě v Karviné, kde byl zapsán ke studiu dvouletého studijního programu. Až v odvolacím řízení začal žalobce namítat, že správní orgán prvního stupně *nesprávně posoudil období neplnění účelu pobytu*, když podle žalobce „*minimálně v období léta 2022 byl účel pobytu nepochybně plněn*“, a dále že *účel pobytu neplnil po přechodnou dobu ze závažných důvodů*, za které označil lékařský zásah v podobě operace pravého lokte, kterou podstoupil v Indii.
28. Předně je třeba zdůraznit, že podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rozhodnou dobou doba od počátku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia do podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, tj. v případě žalobce období od 4. 4. 2022 do 24. 8. 2022. Bylo postaveno najisto, že v tomto období (které spadalo do letního semestru akademického roku 2021/2022) se žalobce ani nepokusil o složení jediné zkoušky či zápočtu, když se k jejich vykonání ani nezapsal. Ovšem ani v bezprostředně předcházejícím období, tj. v zimním semestru téhož akademického roku, žalobce neprokával, že by řádně studoval, když naopak vyšlo najevo, že žalobce se zapsal toliko k jedné zkoušce, kterou nesložil.
29. Je tudíž zřejmé, že tvrzení žalobce o tom, že „*minimálně v období léta 2022 byl účel pobytu nepochybně plněn*“ (které žalobce opakoval i v žalobě) je zcela nepodložené a nemá nejmenší oporu v obsahu správního spisu. Pouhé formální potvrzení o studiu bylo zcela neprůkazné. Naopak z vyjádření univerzity vyplynulo, že již v září 2022 byl s žalobcem

započat proces ukončení studia pro neplnění studijních povinností v akademickém roce 2021/2022.

30. Za daných skutkových okolností posuzovaného případu, kdy bylo postaveno najisto, že žalobce neplnil účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, by bylo možné žalobci vydat zaměstnaneckou kartu pouze pokud by prokázal, že původní účel pobytu (studium na vysoké škole) neplnil „ze závažných důvodů po přechodnou dobu“ (viz výše citovaný § 45 odst. 1, věta třetí za středníkem, zákona o pobytu cizinců). Žalobce ovšem nic takového nejen neprokázal, ale v řízení před správním orgánem prvního stupně dokonce v tomto ohledu ani nic netvrdil. Žalobce začal „závažný důvod“, pro který neplnil účel dosavadního pobytu, tvrdit až v odvolání.
31. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *v případě řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti, když v takovém řízení se neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci; uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců* (k tomu srov. rozsudek ze dne 29. 11. 2023, č. j. 3 Azs 195/2022-63, bod 21, resp. tam citovaný rozsudek ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32). V nyní projednávané věci bylo na žalobci, aby již v řízení před správním orgánem prvního stupně tvrdil a prokazoval, že účel pobytu (řádné studium v letním semestru akademického roku 2021/2022) neplnil pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Tyto své procesní povinnosti si však žalobce nesplnil, přestože byl v rámci řádně doručené výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 12. 2022 poučen o tom, že ve správním řízení bylo zjištěno, že tento v době platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu vydaného za účelem studia neplnil účel svého pobytu, a to konkrétně od zimního semestru roku 2021.
32. Pokud tedy žalobce začal tvrdit a dokládat „závažný důvod, pro který po přechodnou dobu neplnil účel pobytu“ až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, učinil tak opožděně a žalovaná postupovala správně, když k těmto opožděným tvrzením nepřihlédla s odkazem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaná přitom tento svůj postup v napadeném rozhodnutí i náležitě odůvodnila (viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí).
33. Soud je toho názoru, že postup žalované byl plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V dané souvislosti lze poukázat na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32 judikoval následující: „Co se týče možnosti přihlédnout k dokladům předloženým teprve v odvolacím řízení, tj. po ukončení řízení před správním orgánem I. stupně, vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48: „Řízení (odvolací řízení ve věci neprodloužení povolení k pobytu, pozn. soudu) se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). Kuplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36, bod 25).“ Obdobně též rozsudek ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019 - 34).“.
34. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2023, č. j. 6 Azs 146/2022-30 (bod 17): „Je tedy zřejmé, že judikatura dlouhodobě setrvává na tom, že v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu vedoucí ke kladnému vyřízení jeho žádosti, přičemž uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. Povinnost předložit potřebné doklady zákon ukládá žadateli, nikoli správnímu orgánu. S ohledem na zásadu koncentrace řízení pak platí, že je nutno doklady předložit již v řízení před správním orgánem prvního stupně.“. K možným výjimkám ze zásady koncentrace správního řízení v pobytových věcech pak Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku (bod 18) uvedl následující: „Nejvyšší správní soud nicméně doplňuje, že v rozsudku ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27 (viz bod 26), dovodil, že „mohou nastat situace, za kterých některým účastníkům není umožněno jejich povinnosti vyplývající z koncentrační zásady splnit, a proto lze připustit, aby uváděli nové skutečnosti i po skončení řízení v prvním stupni. Takový případ by mohl nastat například tehdy, pokud by správní orgán I. stupně v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu dostatečně nepoučil některého účastníka o zahájení správního řízení či možnosti se k němu vyjádřit, případně pokud by existoval opomenutý účastník“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27, bod 26). [...]“.

35. V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby v řízení před správním orgánem tvrdil a prokazoval závažné důvody, které by mu bránily po přechodnou dobu v řádném studiu v akademickém roce 2021/2022. Nelze klást k tíži správním orgánům, že žalobce zůstal v řízení pasivní, a to dokonce i poté, co byl správním orgánem prvního stupně výslovně upozorněn, že ve správním řízení bylo zjištěno žalobcovo neplnění účelu dosavadního dlouhodobého pobytu, resp. v dané souvislosti byl i poučen. Soud tak má za zjevné, že žalobci byl správními orgány poskytnut dostatečný prostor k výkonu jeho procesních práv i povinností. Z uvedených důvodů se koncentrace řízení uplatnila i v řízení o žalobcově žádosti a žalovaná nebyla povinna přihlídnout ke skutečnostem uplatněným žalobcem až v odvolacím řízení stran tvrzených zdravotních indispozicí jeho osoby.
36. Pouze pro úplnost pak soud uvádí, že žalobcova opožděná tvrzení o jeho zdravotní indispozici, která mu měla bránit ve studiu, by v očích soudu beztak nebyla dostatečně přesvědčivá. K aktivaci výjimky dle § 45 odst. 1, věty třetí za středníkem, zákona o pobytu cizinců se vyžaduje, aby se jednalo o závažné důvody, které by po přechodnou dobu bránily žalobci v řádném studiu. Z obsahu správního spisu je v posuzovaném případě zřejmé, že žalobce prakticky rezignoval na řádné studium již v zimním semestru akademického roku 2021/2022, když se přihlásil pouze k jedné zkoušce na termín 19. 1. 2022 (kterou úspěšně nesložil), přestože z ČR odcestoval až dne 4. 2. 2022. Žalobce rovněž nevyjasnil, proč o své tvrzené zdravotní indispozici neinformoval univerzitu a nepožádal o úpravu studijního plánu, jak na tuto okolnost příznačně poukázala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Ostatně samotný žalobce v rámci ústního pohovoru na Zastupitelském úřadě v Dillí uvedl, že v prvním ročníku svého studia studoval formou online výuky, tudíž měl s distanční formou studia na univerzitě zkušenosti. I po návratu do ČR dne 3. 4. 2022 měl žalobce dostatek času se přihlásit na zkoušky v letním semestru akademického roku 2021/2022, případně vstoupit v jednání s univerzitou o úpravě studijních povinností z důvodu tvrzené zdravotní indispozice. Žalobce ovšem ani netvrdil, že by vyvinul jakékoli úsilí směřující k pokračování ve studiu, ba naopak byl zcela nečinný, což nakonec vedlo k tomu, že univerzita ukončila jeho studium pro neplnění studijních povinností.
37. Pokud jde o část žalobní argumentace založené na směrnici, tak ta je podle názoru soudu z hlediska podstaty předmětné věci zcela nepřijatelná. Předně je třeba žalobce upozornit,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že v jeho případě se nejednalo o odejmutí či odmítnutí prodloužení povolení k pobytu za účelem studia, ale o případ nevydání zaměstnanecké karty z důvodu neplnění účelu dosavadního povolení k pobytu, jak stanovuje § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

38. Dále pak soud nespatřuje žalobcem tvrzený důvod pro přímou aplikaci směrnice, neboť předmětná vnitrostátní právní úprava se nedostává do konfliktu se směrnicí, jak tvrdí žalobce. V rozsudku ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, bod 18, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že v případě předmětné výjimky v ustanovení § 45 odst. 1, věta třetí za středníkem, zákona o pobytu cizinců se jedná „o jakýsi korektiv či materiální hledisko jinak v zásadě velmi striktní a formální právní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, který s sebou přinesla novela provedená zákonem č. 222/2017 Sb., jež s účinností ode dne 15. 8. 2017 explicitně zakotvila jako důvod nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (tzn. nepovolení změny účelu pobytu) právě to, že cizinec v době před podáním žádosti neplnil účel předchozího pobytu.“. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že by znění směrnice bylo pro žalobce výhodnější než znění ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které správní orgány v jeho případě aplikovaly jako důvod pro neudělení pobytového oprávnění ve formě zaměstnanecké karty.
39. Soud rovněž nevidí žádný důvod, pro který by směrnice měla bránit v tom, aby v případě žalobce byla aplikována zásada koncentrace řízení, když pro ni byly naplněny zákonné předpoklady (jak již bylo vysvětleno výše). Pravidlo koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu dopadá v zásadě na všechna řízení o pobytových oprávněních zahajovaná na žádost. Toto pravidlo není k subjektivnímu právu plynoucímu z unijního práva méně příznivé než k subjektivnímu právu plynoucímu z vnitrostátního práva, resp. dopadá shodně na všechna řízení o žádostech o pobytová oprávnění, ať pobytové tituly plynou z unijního nebo vnitrostátního práva. Stejně tak toto pravidlo ani neznemožňuje nebo nadměrně neztěžuje výkon subjektivního práva přiznaného unijním právem, když v posuzovaném případě žalobce mohl skutečnosti týkající se jeho údajné zdravotní indispozice tvrdit a prokazovat již v prvostupňovém řízení a již v prvostupňovém řízení mu správní orgán prvního stupně sdělil, že hrozí zamítnutí jeho žádosti a jaké skutečnosti má tvrdit a prokazovat, aby se zamítnutí žádosti vyhnul.
40. Nepřípadnou je pak i žalobní argumentace rozhodovací praxí správních soudů k otázce závažné překážky pro změnu účelu pobytu či prodloužení povolení k pobytu cizince. Jak již bylo uvedeno výše, v nyní posuzovaném případě správní orgány aplikovaly § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde výslovně stanoveným samostatným důvodem pro neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu je neplnění účelu pobytu (k tomu srov. analogicky bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2024, č. j. 5 Azs 196/2023-39), nikoli existence závažné překážky pobytu cizince na území, kde by byl dán prostor pro hodnocení intenzity jednání cizince.
41. S ohledem na výše uvedené soud ve vztahu k prvému okruhu žalobních námitek dospěl k závěru, že žádná z dílčích námitek o nesprávnosti a nezákonnosti postupu správních orgánů nebyla uplatněna důvodně. Napadené rozhodnutí je v souladu se zásadou proporcionality, neboť žalobce vůbec neplnil účel posledně povoleného dlouhodobého pobytu, ani se o plnění účelu pobytu nepokusil (žalobce se v letním semestru akademického roku 2021/2022, na nějž připadala rozhodná doba pro posouzení plnění účelu pobytu, ani nepokusil o složení byt' jen jediné zkoušky či zápočtu). Zároveň platí, že žalobce se mohl vyhnout zamítnutí své žádosti, pokud by řádně a včas tvrdil a prokázal,

že účel pobytu neplnil ze závažných důvodů po přechodnou dobu, k čemuž mu správní orgán prvního stupně vytvořil procesní prostor, který ovšem žalobce nevyužil.

42. Pokud jde o druhý okruh žalobních námitek, který se týkal posouzení otázky přiměřenosti dopadů napadených správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, tak ani tyto žalobní námitky soud neshledal důvodnými.
43. Předně je třeba uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila v názoru, že *i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince* [jako tomu je i v předmětném případě neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců], *tak platí, že vznese-li cizinec námitku nepřiměřenosti, je dána tato povinnost přímo článkem 8 Úmluvy* [tj. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – dále jen „Úmluva“], *ledaže by tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života byla již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá*. Současně platí, že *námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, přičemž rozsah posuzování správního orgánu se odvíjí především od tvrzení cizince* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 a ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 124/2021-35). V posledně odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud v dané souvislosti doplnil, že *„[...]ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu* (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94); *je třeba brát v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.“* (srov. bod [20] cit. rozsudku).
44. Soud v dané souvislosti rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32, v němž kasační soud upozornil na následující: *„Také co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů (a to dokonce i ve vztahu ke správnímu vyhoštění, které se ukládá v řízení zahajovaném ex offio) na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011).“*
45. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tudíž jasně vyplývá, že pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné to, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil, a dále to, co vyplynulo z obsahu správního spisu. Přitom správní orgány nejsou povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu další skutečnosti zjišťovat, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze

z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ve správním řízení ani konkrétním způsobem neoznačí.

46. Žalobce v prvostupňovém řízení netvrdil žádné skutečnosti svědčící o možném nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života v případě zamítnutí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce ve své žádosti tvrdil, že je svobodný. Jisté skutečnosti stran jeho rodinných a soukromých poměrů jsou obsaženy v záznamu o pohovoru z 10. 12. 2020, kde je uvedeno, že žalobce v Evropě nemá žádné známé a kamarády, některé lidi zná jen z online výuky, a že jeho rodina má dostatek financí, neboť žalobcův otec pracuje jako řidič v Saudské Arábii a žalobce sponzoruje a jeho matka pracuje jako učitelka. Je tudíž zřejmé, že správní orgán prvního stupně se otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí zabývat nemusel, neboť žalobce v prvostupňovém řízení nevnesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života, přičemž ani ze správního spisu žádné skutečnosti nasvědčující možné nepřiměřenosti rozhodnutí o nevydání zaměstnanecké karty nevyplynuly. Správní orgán prvního stupně se tedy nedopustil žalobcem namítaného pochybení.
47. Až v odvolacím řízení žalobce začal namítat nepřiměřenost rozhodnutí o nevydání zaměstnanecké karty, když ovšem argumentovat pouze vzdáleností Indie a ČR a zcela obecným tvrzením, že má v ČR přátele a že si zde vytvořil sociální a společenské zázemí. Žalobce pak v dané souvislosti nic nedoložil. Dle názoru soudu žalobce konkrétní námitku nepřiměřenosti neuplatnil ani v odvolacím řízení, tudíž se v žalobě nemohl úspěšně dovolat aktivace čl. 8 Úmluvy, dle kterého by žalovaná byla povinna se zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života (k tomu srov. též bod 30. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 4 Azs 357/2023-45).
48. Přesto žalovaná v napadeném rozhodnutí posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života provedla, přičemž stručnost posouzení odpovídala stručnosti a obecnosti žalobcem až v odvolání namítané nepřiměřenosti. Žalovaná zdůraznila krátkou dobu pobytu žalobce v ČR, dále zmínila skutečnost, že žalobce v ČR nemá žádnou rodinu, že převážnou část života strávil v domovské zemi a že mu není další pobyt v ČR zakázán. Takové posouzení soud hodnotí v daném případě jako plně dostačující. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaná se sice výslovně nevyjádřila k žalobcovu tvrzení, že pokud nebude žalobci umožněno pracovat v ČR, dostane se on i jeho rodina do existenčních problémů, nicméně to nemělo vliv na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť toto žalobcovo tvrzení bylo příliš obecné, navíc nemělo oporu ve správním spisu (viz níže).
49. Ovšem i následná žalobní tvrzení stran soukromého a rodinného života žalobce zůstala stejně obecná, jako ta uplatněná žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, navíc byla i do značné míry rozporná s obsahem správního spisu.
50. Pokud žalobce tvrdil, že se vlivem nevydání zaměstnanecké karty dostane do existenčních problémů on i jeho rodina, pak toto jeho tvrzení je v rozporu s tím, co uvedl v rámci pohovoru na Zastupitelském úřadu v Dillí dne 10. 12. 2020, neboť tam tvrdil, že jeho rodina má dostatek financí, neboť žalobcův otec pracuje jako řidič v Saudské Arábii a žalobce sponzoruje a jeho matka pracuje jako učitelka. Žalobce v žalobě nevysvětlil, z čeho nově tvrzené, údajné existenční problémy plynou, v čem by měly spočívat a jak by se do

nich rodina mohla dostat, když ještě na konci roku 2020 byla podle jeho tvrzení finančně zajištěna. Stejně tak žalobce neobjasnil, jakým způsobem si opatroval finanční prostředky na obživu sebe a své rodiny, aby podporoval svoji rodinu v Indii, když měl v ČR povolen dlouhodobý pobyt primárně za účelem studia. Na tomto místě se soud pozastavil i nad argumentací žalobce obsaženou v žalobě (byť v části týkající se návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě), že žalobce rovněž finančně podporuje svou manželku na studiích, neboť žalobce ještě v předmětné žádosti ze dne 24. 8. 2022 o vydání zaměstnanecké karty uvedl, že je svobodný.

51. Dále pak žalobcovu tvrzení, že „*volný čas tráví poslední 4 roky (celý svůj produktivní věk – od 17 let) většinou s přáteli z České republiky*“ (viz str. 13 žaloby), nemohlo být pravdivé, neboť žalobci bylo v době sepsání předmětné žaloby 30 let. Navíc z již zmiňovaném pohovoru na Zastupitelském úřadu v Dillí dne 10. 12. 2020 žalobce rovněž uvedl, že v letech 2016 a 2017 pracoval v Saudské Arábii jako účetní a v letech 2017 až 2020 v Indii jako obchodní zástupce, tedy podstatnou část svého produktivního věku nejen žil, ale i pracoval mimo území ČR.
52. K další dílčí námitce pak soud uvádí, že v rámci posouzení přiměřenosti nedochází k vážení zájmu státu na sanaci pracovních míst oproti zájmu cizince na pobytu v ČR, nýbrž se hodnotí dopady daného správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
53. Vzhledem k tomu, že žalobce naplnil zákonný důvod pro nevydání zaměstnanecké karty, nemohla mu být zaměstnanecká karta vydána, přičemž velmi obecná a vzájemně rozporuplná tvrzení žalobce o údajných dopadech do jeho soukromého a rodinného života na tom nemohla nic změnit. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 2. 2024, č. j. 5 Azs 190/2023-36 (bod 25): „*Zákon o pobytu cizinců totiž stojí na principu, že dlouhodobý pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn konkrétním účelem (např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem). Základní podmínky pro získání konkrétního pobytového oprávnění musí být naplněny a uvedené činnosti musí být skutečně vykonávány; do popředí je tedy stavěn princip plnění uložených povinností cizince. Pokud tedy cizinec nenaplní základní podmínky pro získání daného pobytového oprávnění (nebo tyto podmínky přestane splňovat), nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života; v opačném případě by zákonem stanovené základní podmínky pro získání daného pobytového oprávnění ztratily smysl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2023, č. j. 5 Azs 62/2023–46, bod [29]).*“.
54. Soud ve shodě s žalovanou dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené, neboť žalobce netvrdil žádné specifické okolnosti svého rodinného a soukromého života, pro něž by bylo důvodné označit jako nepřiměřené zamítnutí žalobcovy žádosti o zaměstnaneckou kartu z důvodu nesplnění zákonných podmínek pro její vydání.
55. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že oba správní orgány vyšly ze správných východisek pro posouzení důvodu, pro který žalobci nevydaly zaměstnaneckou kartu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakož i shledaly přiměřenými dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány se v posuzovaném případě nedopustily žádného pochybení, které by vedlo k nezákonnosti napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

56. Jelikož všechny žalobní námitky byly nedůvodné, soud přistoupil k zamítnutí předmětné žaloby dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

57. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, neboť měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. července 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.